

עין משפט
נר מצוה

בג א מיי' שם הלכה ו:

סמל של מוסף תוספות

מוסף תוספות

א. דין הוא שיהא פסול. מוס' שאנן. ב. ומה במקום שאם אמר הריני שוחט לשם פלוני כשר זורק לשם פלוני פסול מקום שאם אמר הריני שוחט שלא לאוכלין פסול אינו דין דזורק דמן שלא לאוכליו פסול. שם. ג. ולפי מה שפרשתי לעיל ליתא לאקשווי מירי. שם. ולכאורה כיוונתו לקושיות ריי בתורה רבה, ולי"ע.

סא:

רב חסדא אמר פסול. ואם תאמר מאי שגח משחטו למולים ולערלים תריך דהתם יש מחשבת מולים בשחיטה אבל הכא לא פתיכי מולים בזריקה: **רבה אמר** בשר. תימנה לר"י נילף מק"ו דפסול משינוי צעלים דמה הריני שוחט לשם פלוני דכשר לזרוק דמו לשם פלוני פסול שוחט לשם ערלים דפסול אינו דין דלזרוק לערלים נמי פסול וכי האי גוונא עבד צנחמים (ד' י.) קל וחומר אשלא לשמו ומירץ ר"י דשאני הכא דרבה יליף מקרא לקמן ועוד אומר ר"י דאיכא למיפרך מה לשינוי צעלים שכן אם זרק לשם פלוני דפסול^א תאמר בשוחט לזרוק לערלים שכן זורק לשם ערלים כשר דאין מחשבת אוכלין בזריקה לכ"ע כדפרישית ואם תאמר היא גופה נילף משינוי צעלים שיהא זורק לשם ערלים פסול ^ב ושמא יש מיעוט למעט אוכלים מזריקה ומיהו מתכוון לא משמע שום מיעוט אלא מיעוט אחרונה איכא ועוד איכא למיפרך מה לשינוי צעלים שכן פסול בכל הזנחים: **רב תימא** ה"ה לזריקה. וכן רב אשי קאמר בסמוך לא שגח שחיטה ולא שגח זריקה תימנה לריב"א כיון דזריקה קילא דאין זה מחשבת אוכלין היכי נילף משחיטה ואמאי אינטריך השתא זאת^א:

דילמא האי כף ערל אפילו כה דהו. א"ע^א דפלוגתא דתנאי הוא בסנהדרין (ד' עה.) גבי הכוהו עשרה בני אדם צ"י מקלות בכל נפש אי כולה נפש משמע או כל דהו וכן בצבורות (ד' ג.) גבי כל צבור רב אשי צא לספור ראיתו של רבה ולהעמיד בצרייתא כמאן דאמר כל דהו משמע ועוד דרפי' צקונטרס דצרייתא גופה מוכחא דזאת צא להחיר מקצת ערלות ולהכי פריך: **כתב רחמנא** זאת ער דאיכא כולה ערלה. מימנה לשמוק מכל ועוד דנימא איפכא דזאת ודאי כולה ערלה משמע כתב רחמנא כל אפילו כל דהו וי"ל דיעד צעל הש"ס דלינטריך כל לשום דרשה אחריתי ואינטריך זאת לגלויי דלא נדרוש מכל כל דהו אבל אי הוה דרש' איפכא לא הוה ידעין כלל זאת למאי אתא:

האף

בשחיטה ולא שגא בזריקה אלא

תמיד נשחט פרק חמישי פסחים

שחטו. להאכילו למולין מנויין אבל יתכפרו צו בזריקתו ערלים או מנויין או שאינן מנויין: **אין מחשבת ערלים בזריקה**. לא מהניא לפסול וטעמא מפרש לקמיה: **מנא אמינא לה כו'**. רישא דצרייתא וכל ערל לא יאכל צו: **יכול יפסול**. ערל: **צני חצורה הבאין עמו**.

שאם נמנו עליו מולין וערל שמתו אחיו מחמת מילה ושחט לשם כולם יכול יפסל: **הואיל וטומאה פוסלת**. אם שחטו לטמאין דבעינן הראוי לאוכלו כדכתיב^א איש לפי אכלו תכוסכו משחטו. ולתנא קמא דלית ליה לשון סורסי בתריה כתיב ושחטו אותו: **וערלה פוסלת**. מהאי טעמא נמי דראוי לאכילה צעין: **מה טומאה לא עשה זה מקצת טומאה**. כגון לטמאים ולטהורים: **כלל טומאה**. כאילו נשחט כולו לטמאים. ולקמן [ספ.]. פריך מאי שגח טומאה דפשיטא ליה ומאי שגח ערלה דמסקפא ליה: **וזמן פוסל** שחטו על מנת לאכול הימנו כזית חוץ לזמנו נעשה כולו פיגול והיינו מקצת זמן שלא חישב אלא על זית הימנו כדכתיב^ב אם האכל יאכל וגו' ותניא בתורת כהנים^ג וצנחמים (דף כט.) כוף אויך לשמוע במחשבת לאכול מוצחו ציום השלישי הכתוב מדבר וכתיב האכל יאכל אכילה צכית: ערלה וטומאה אינה נוהגת בשאר צנחים כפסח שכן ערל וטמא משלחין קרבנותיהן דלא מעבכא צהו אכילת צעלים: ערלה לא הותרה מכללה שאין שום קרבן נאכל לערלים דליפנין ציצמות (דף עג.) דערל אסור בקדשים דאמי צביל וחומר מפסח הקל חומן נמי לא הותר לשום קרבן לאוכלו חוץ לזמנו וטומאה הותרה מכללה כדמפרש לקמן [ספ.]: הפסח שצא צטומאה נאכל צטומאה: **פ"ל זאת**. חקת הפסח וכתיב צהיהא פרשתא כל ערל לא יאכל צו: **מאי זאת**. היכי משמע מוזא דאינו פוסל צני חצורה הבאין עמו על כרחין מילתא אחריתי קאמר והכי קאמר ת"ל וכל ערל עד דאיכא כולה ערלות וזאת אתא דלא תימא הוה הדין לזריקה דכולה ערלות מיהא פסלה ציה אם שחטו למולין על מנת לזרוק דמה לערלים לצדס: **תלמוד לומר זאת**. דמשמע בעצודה אחת הוה דפסלה ערלות והיינו שחיטה דהיא תחלה לעצודות והיא הוזכרה אלל מנויין ואוכלין כדמפרש: **וי"ס מאי קולא דזריקה**. דתימא האי זאת אשחיטה קאי

ולמעוטי זריקה היינו קולא דהא לא אתרבי מחשבת אוכלין אלל זריקה דשחיטה גלי צה רחמנא הלכך מסתברא דזאת דפסול כולה ערלות אשחיטה קאי ולאו אזריקה וזאת משמע מיעוטא: **ורב חסדא**. דאמר לעיל יש מחשבת (אוכלין) [ערלים] בזריקה אחר לך האי זאת לאו לקולא גבי זריקה הוה אלא לאחמורי עליה אתא והכי קאמר זאת היא דמקצת ערלה לא פסלה צה אלל זריקה אפי' מקצתה פסלה: **וי סימא מאי חומרא דזריקה**. משחיטה דמוקמית קולא דמקצת ערלה לא פסלה אשחיטה אלל זריקה אפי' מקצתה פסלה היינו חומרא דילה דלא מקיים פיגול אלא בזריקה אם חישב צאחת מארצע עצודות על מנת לאכול הימנו כזית חוץ לזמנו פיגול הוה וחיצינן עליו כרת אפילו אלל ממנו תוך זמנו דכתיב (ויקרא ו) והנפש האוכלת ממנו עונה תשא וצלצד שיעשו כל עצודות שלאחריה שאל דפסול אחר אלא או צשתיקה או צכשרות על מנת תוך זמנו או על מנת פיגול כמותה אלל חישב צאחת מעצודות שלאחריה פסול אחר כגון חוץ למקומו שוב אין צו כרת כדאמר^א צנחמים (כח.) וצמנחות צב' שני (נז.): הרגאה כתיבא צפיגול נאמר [ויקרא יט] לא ירגה צפיגול ונאמר ככשר מיום השמיני והלגה ירגה [שם כב] כהרגאת כשר כך הרגאת פיגול מה הרגאת כשר עד שיקרצו כל מתיריו ככשרות אף הרגאת פיגול עד שיקרצו כל מתיריו או צפיגול או ככשרות אלמא לא מיקצע וודאי של פיגול אלא בזריקה שהיא סוף העצודה דכל שעתא קאי צכסך שמא יחשב פסול אחר בעצודה הצאה ויפקיע שם פיגול ממנו: **מסקיף לה רב אשי**. צין לרצה צין לרצ חסדא ממאי דהאי וכל ערל עד דאיכא כולה ערלה משמע דנייית זאת למעוטי זריקה למר לחומרא ולמר לקולא ות"ל זאת דקתני תנא מילתא אחריתי קאמר דילמא זאת דקתני תנא אמילתיה קאי ומימיה יליף דאינו פוסל צני חצורה הבאין עמו ומשום דכל ערל כל דהו משמע והכי קאמר יכול יפסול צני חצורה דכל ערל כל דהו משמע ושצו לא יאכל צו שום אדם: **פ"ל זאת**. עצודה שלימה צעין צערלות ולעולם לא שגח שחיטה ולא שגח זריקה שוין:

צהאי

ואל תוכיח טומאה שהותרה מכללה בצבור ת"ל וכל ערל, אי איכא כולה ערלות פסלה ואי לא לא פסלה. וכי תימא הוא הדין לזריקה דאית בה כולה ערלות פסלה, ת"ל זאת, בשחיטה ערלה, בזריקה לא פסלה, ומאי קולא דזריקה לדחייה דאין מחשבת אוכלין פוסלה בזריקה כדאמרן. ורב חסדא אדרבה לאידך גיסא כולה ערלות פסלה בשחיטה מקצתה לא פסלה. וכי תימא הוא הדין לזריקה דבזריקה נמי לא פסלה עד דאיכא כולה ערלות ת"ל זאת בשחיטה הוא דבעי כולה ערלות אבל בזריקה אפי' מקצת ערלה פסלה דאמורא היא משחיטה דלא מקבע פיגול בשחיטה אלא בזריקה, דתנן בובאים פ"ב ששוחט את הובב לזרוק דמו למחר או מקצת דמו למחר להקטיר אימוריו למחר או מקצתן לאכול כזית מבשרו למחר פיגול וחיובין עליו כרת, ונה לא מקבע הובב פגול אלא מזריקה ואילך אבל בשחיטה לא, דאי אפשר לחשב בשחיטה לשחוט למחר דהא היום שחט ליה. ורב אבי רדחא האי תירוצא. ואמר ממאי דהאי וכל דכתיב בערלה כולה משמע דלמא האי ולא כלום משמע דאפילו מקצת ערלה כתב רחמנא זאת עד דאיכא כולה ערלות לא שגח בשחיטה ולא שגח בזריקה.

מסורת הש"ס

א) [לקמן עה:]; ב) [שמות יב, א] [ויקרא יז, ד] [שמות יב, א] [ויקרא יז, ד] [שמות יב, א]

סמל של מוסף תוספות

תורה אור השלם

- ↑ ויאמר יי אל משה ואהרן זאת חקת הפסח כל בן נכר לא יאכל בו: שמות יב מג
- ↑ וכי יגור אתך גר ועָשָׂה פסח לַיְי הַמּוֹלֵל לוֹ כל יָבֵר וְאִין יִקְרֹב לַעֲשׂוֹה וְהָיָה כְּאֹהֶרֶת הָאֶרֶץ וְכָל עַרְל לא יֵאכַל בו: שמות יב מח

סמל של מוסף תוספות

מוסף רש"י

דאין מחשבת אוכלין בזריקה. מולה וזקן, מריקת דס, דאש לפי אלנו לגבי שחיטה כתיב (לקמן עה:).

סמל של מוסף תוספות

רבינו חננאל

אתמר שחטו למולין על מנת שיתכפרו בו ערלים רב חסדא אמר פסול יש מחשבת אוכלין בזריקה. כלומר בעינן שיחשוב בזריקה לאוכליו, וכיון שחשב לערלים שאינן יכולין לאכלו שנאמר וכל ערל לא יאכל בו פסול. רבה אמר כשר בתר שחיטה אזלינן ואין מחשבת אוכלין פוסלין בזריקה, כלומר אם זרק שלא לאוכליו לא נפסל הפסח. ירושלמי אמר ר' יוחנן שחטו לאוכליו וזרק דמו שלא לאוכליו כשר. אמר רבה מנא אמינא לה דאין מחשבת ערלין בזריקה, דתניא יכול יפסול בני חבורה הבאין עמו, ודין הוא הואיל וטומאה פוסלת שנאמר ויהי אנשים אשר היו טמאים לנפש אדם ולא יכלו לעשות הפסח, וערלה פוסלת שנאמר וכל ערל לא יאכל בו, מה טומאה לא עשה בה מקצת טומאה ככל הטומאה אף ערלה לא עשה בה מקצת ערלה ככל ערלה, [ואן] כלך לדרך זו הואיל וערלה פוסלת וזמן פוסל מה זמן עשה בו מקצת זמן ככל זמן אף ערלה עשה בה מקצת ערלה ככל ערלה. נראה למי דומה דנין דבר שאין נוהג בכל הובחים [כמן] הערלה שאין ערלה פוסלת אלא בפסח אבל בשאר זבחים לא דקיימא לן [טמא משלח קרבנותיו]. ואל יוכיח זמן שנוהג בכל הובחים, או כלך לדרך זו דנין דבר שלא הותר מכללו העולה מדבר שלא הותר מכללו הזמן ואל תוכיח טומאה שהרי הותרה מכללה בצבור, שנאמר איש איש כי יהיה טמא לנפש, איש נדחה לפסח שני ואין צבור נדחה לפסח שני אלא עושין בטומאה. ת"ל זאת חקת הפסח, ודייק רבה מאי זאת, אלא לאו הכי קתני

עין משפט
נר מצווה

כו א מ"י ט"ו מהל' פסו"ה הל' י':

»

תורה אור השלם

1. ואמרתם זבח פסח הוא ל'י אשר פסח על בתי בני יִשְׂרָאֵל בַּמִּצְרִים בַּגִּפּוֹ אֶת מִצְרַיִם וְאֶת בְּתוּלָתוֹ הִצִּיל וְיָקָר הָעָם וַיִּשְׁתַּחֲוּהוּ: שמו"י כו 2. וְלֹאֲצֹל שִׁשָּׁה בָּנִים וְאֵלֶּה שְׁמוֹתָם עֹרְקִים בְּכָרִי וַיִּשְׁמַעְאֵל וַשְׁעָרִיָּה וְעֶבְרָה וְהָקָן כָּל אֶלֶּה בְּנֵי אֶצֶל:

דברי הימים א ח לח 3. וְלֹאֲצֹל שִׁשָּׁה בָּנִים וְאֵלֶּה שְׁמוֹתָם עֹרְקִים בְּכָרִי וַיִּשְׁמַעְאֵל וַשְׁעָרִיָּה וְעֶבְרָה וְהָקָן אֶלֶּה בְּנֵי אֶצֶל:

דברי הימים א ט מד

»

מוסף רש"י

פסח הבא בטומאה. כגון רוב יציור טמאין (לקטן טו.)**ו.** שלא בא מתחילתו אלא לאכילה. כעלגווע עקר פסח לאכילה נטוה, דכתיב לפי אלנו, ופי למכלה שרייה (לקטן טו.)**ה.** הפסח שעברה שנתו. דתו לא חזי לפסח, סתמים שלמים (ובחיים יא.)**ו.** ושחטו בזמנו לשמו. דהוי ליה שחט שלמים לשם פסח (שם)**ז.** וכן השוחט אחרים. אחד מכל הנשים (שם)**ח.** שקל קלא. פיסת רגלים (ר"ה כה. ושבוטות יח.) מוט"ל בנה"י (ר"ה שם) פתק ביה. וזק נז (שבועות שם וע"ז יד.)**הקדים מולים לערלים.** כשיחט פסח מייר, דשחט סימן ראשון למולים, סימן שני לערלים (מנחות טז.)

»

מוסף תוספות

א. [ו]הלכך כשר. מוס' שאנן. ב. [ו]זמן הראוי לבו ביום אין זה חסרון זמן. רש"י יומא סז: ג. קודם המנחה קודם שאנן. ד. שהרי לבו ביום הוא. שם. ה. כדאמרינן בטסקנא. שם. ו. דחשיב והוי דבר מסוים. שם.

סב:

איִלִּימָא בטומאת בשר היבא הותרה. ואס תאמר והא ודאי טומאת בשר הותרה לזרוק הדם כדאמרינן כתיבד לולין

(ד' עו.) גבי חמשה דברים באים בטומאה ואע"ג דלא מישתריא כזכילה דכתי האי גיווגא הוי השתא הותרה לטומאת גברי לזרוק הדם

דלכתי לא ידע גמרא הא דפסח נאכל בטומאה ויש לומר דה"פ דנין דבר שלא הותרה מכללו בפסח מדבר שלא הותר מכללו בפסח ולא תוכיח טומאה שהותרה מכללה בפסח כי ההיא דלעיל דנין דבר שאינו נוהג בכל הזבחים אלא בפסח מדבר כו' וכי מוקי לה בטומאה דגברי ומאי הותרה מכללה בצנור היינו בפסח כדפירש הקונטרס: **ורבי יהושע מבשיר.** ואע"ג דאיכא מאן דלמר פסח בשאר ימות השנה צעי עקירה בעברה שנתו מודו כ"ע דהיינו עקירתו ושלמים לשם פסח שחט^א: **לִיִּמָא** הואִי רובזמנופסול^ב כו'. פי' שיכול להמתין עד זמנו ויפסל ולמאי דמסקינן דריש שני שעירים (יומא סז:) דלין מחוסר זמן לבו ציוס^ג לגבי הואיל נרא' לפי' דמצו ציוס פריך דשלא בזמנו משמע אפי' צ"ד שחטית^ד ולהכי פריך הואיל בזמנו צו ציוס פסול שלא בזמנו נמי פסול^ה:

ושאני התם דאמר קרא הוא. וא"ת והא מק"ו דריש ליה רבי אליעזר צפ"ק דזבחים (ד' יב.) ומה פסח שמותרו צו שלמים כו' כדמיימי בקונטרס. וי"ל דע"י ק"ו משמע ליה לר' אליעזר דהוא צוהייתו יהא לא הוא לשם אחרים ולא אחרים לשמו ועל ידי כך דריש דשלא בזמנו דכשר לשם אחרים אחרים כשרים לשמו דהא איתקוש אהדדי אכל אי לאו ק"ו לא הוי דרשינן אלא לא הוא לשם אחרים ותו לא: **מה** בין דשמו ושרא דשמו **אובביו** ושרא **אובביו**. תימה מאי קא צעי הא גמר לעיל מקרא דמקלַת אוכלים לא פסלי ונראה להשצי"א דמיבעיא ליה אמאי לא גמרינן לשמו ושלא לשמו דכשר מלאוכליו ושלא לאוכליו: **לְשִׁבוּ** ושרא דשמו ישנו בציבור כו'. תימה לר"י מאי איריא דאינו בציבור תיפוק ליה דלפי' ציחיד אינו נוהג אלא בפסח גרידא:

פסולו בגופו ואי אפשר לברר איסורו חדא מילתא היא. דס"ל דאי לאו טעמא דאי אפשר לברר איסורו לא קרי ליה בגופו הואיל ומחשבה היא דלעיל אכל ר' יוחנן לא דייק כהכי וקרי ליה שפיר פסולו בגופו ושינוי צעלים נמי אי אפשר לברר איסורו ולהכי לא קחשיב ליה לעיל: **ערלים** פ"מאים נמי ליתיה לבוּחַ ערֵדָה. משמע דהוי ניחא ליה אי הוה תני בתרווייהו כשר וא"ת אדרבה בתרווייהו הוי ליה למיפסל דהא ר"מ אית ליה מפגלים כחאי מתיר^ה

ואחרים היינו רבי מתיר וי"ל דלא אמר פיגול כחאי מתיר אלא כמפרש סימן ראשון או שני לערלים דהוי דבר מסויים כדמוכח צפ"ב דזבחים (ד' ג.) ובקונטרס הביאה אמר ליה אביי מי סברת אינה כו' ישנה לשחיטה מתחלה ועד סוף דלמר סימן ראשון חוץ לזמנו וסימן שני חוץ למקומו ולמה ליה לפרושי הוה ליה למימר כסתם אלא ודאי לא אמר ר' מאיר מפגלי' כחאי מתיר אלא כמפרש ועוד נראה דלפילו אמר כחאי סימן לאו כלום היא אלא דווקא כסימן שלם^ו דפריך התם והרי קמיא דכי לתלוט דמי ופליגי ומשני התם נמי^ז דלדמרי' קומן דמנחה חוץ לזמנו דכי לתלוט חוץ למקומה והרי קומן דמנחת חוטא דליכא לבונה ופליגי ומשני לא פליגי כו' ואמאי לא קאמר דפליגי דלמר חזי קומן חוץ לזמנו וחזי חוץ למקומו אלא על כרחיך דבר האמסוי ושלם צעינן:

לאוכליו לא משכחת לה בצבור, דליכא בצבור זבחי שלמים אלא שני כבשי עצרת הבאין עם שתי הלהם כדכתיב והניף הכהן אותם על להם הבכורים תנופה לפני ה' על שני וגו' קדש יהיו לה' לבחן, לבחן הם ולא לצבור. אמר רבי אשי פסולו בגופו ואי אפשר לברר איסורו בגופו שאי אפשר לברר איסורו. מתנ'י שחטו למולין ולערלים לטהורין ולטמאין כשר. תניא אחרים אומרים הקדים מולים לערלים כשר הקדים ערלים למולים פסול. מפורש בסוף הוריות מאן אחרים ר' מאיר.

תמיד נשחט פרק חמישי פסחים

שמעאלמו לא צא. לא נאמרה הבאת עיקר פסח אלא לאכילה וכי שרייה רחמנא לאיתויי בטומאה כרוב ציבור כדכתיב איש איש כי יהיה טמא וגו'^א איש נדחה לפסח שני ואין ציבור נידחין אדעתיה למיכליה שרייה: **שעצרה שנסו.** שנוול אשתקד קודם ראש חודש ניסן והפרישו לשם פסח וכי מטא ראש חודש ניסן ועצרה שנתו תו לא חזי לפסח דכתיב

וזכר בן שנה^ב וקאי לשלמים כדילפינן בפירקין דלקמן (ד' ע.) פסח בשאר ימות השנה שלמים הוא: **ושחטו בזמנו לשמו** גרסי'. דהוי ליה שחטו שלמים לשם פסח בזמנו: **ר' אליעזר פוסל.** טעמא מפרש צפ"ק דזבחים [יא.] ומה פסח שמותרו צו שלמים שחטו לשם שלמים בזמנו פסול שלמים שאין מותרין צו פסח שחטו לשם פסח בזמן פסח אינו דין שפוסל: **ורבי יוסוע מנשי.** דכל זבחים שזבחים שלא לשמן כשרינן חוץ מפסח וחסאטא^ג ואי משום דנשחטו לשם פסח קל וחומר הוא ומה שלא בזמנו שאינו כשר לשמו אחרים כשרים לשמו בזמנו שהוא כשר לשמו אינו דין שיכשרו אחרים לשמו. וכל טעמייהו התם מפרש: **שלא בזמנו.** לא פסיל ליה רבי אליעזר אס שחטו לשם פסח כדלמר ליה ר' יהושע ומה שלא בזמנו שאינו כשר לשמו אחרים כשרים לשמו ולא מיהדר רבי אליעזר לדדי שלא בזמנו נמי אחרים פסולים לשמו ואמאי לרז חסדא דלמר לחומרא אחרין הואיל יימא הכא הואיל ואלו זמנו הוי ושחט לשמו מיפסיל הכא הכי נמי ליפסיל כדקאמר גבי ערל הואיל ואי הוה מל פסיל השתא נמי פסיל: **שלא בזמנו שהוא כשר לשם אחרים.** דנפקא לן לקמן (ע.) מוצתת פסח לאן ובקרי^ד

דפסח שניתומר לאחר הפסח קרב שלמים ואף קודם הפסח נמי נפקא לן צפ"ק דזבחים [מ:] מקרא אחריתא מואם מן האלן קרבנו לזבח שלמים^ה דבר הבא מן האלן דהיינו פסח יהא לזבח שלמים: **אחרים כשרינן לשמו.** דהא איתקש פסולו לשם אחרים ופסול אחרים לשמו: **ספר יוחסין.** מתני' דדברי הימים: **אין שוני.** ספר יוחסין לא לפי ללודים כו'. לדחוייה ירכיון. ל"א לפי שאינן מיוחסין: ^ו **לא יספה ידי חובסה.** לא יכלה לשנותה בשלש שנים: **שקל קלא.** מוט"ל: **כדאי דקא שקיל ואויל** א"ל ר' שמלאי לר' יוחנן: **מה בין לשמו ושלא לשמו לאוכליו ושלא לאוכליו.** מאי שאל דלשמו ושלא לשמו פסול לאוכליו ושלא לאוכליו כשר: **פסולו בגופו.** מחשבה בגופו של קרבן אכל מחשבת אוכליו פסול דבר אחר הוא: **אי אפשר לברר.** דמה חלק לשמו ומה חלק שלא לשמו אכל אוכליו אפשר לברר חלק אוכליו לגד זה וחלק חולה וזקן צנז אחר אי נמי לברר אס אמנת מחשבתו אס אין צה ממש כגון יאכילנו לרצוין וכדרכא

ונמצאת מחשבתו כטילה למפרע ולשאיתן רצוין יחזור דמיהן וכך שמעתי: **אינו נאצבע עבודות.** דלין מחשבת אוכלין בזריקה: מחשבת אכילה לא שייכא בקרבן יציור דלא שייכא אלא בפסח: **ששש כחן.** שנגנזו מהן טעמי תורה שהיו צו: **נגנזו.** נשתכח: **מאלל לאלל.** שני מקראות הן ופרשה גדולה צייניה ואלאל ששה גנים וקא חשיב ואויל הצנים וסיפא דפרשתא אלה בני אלל:

לזמנא דכתיב והניף הכהן אתם על להם הבכורים תנופה לפני ה' על שני וגו' קדש יהיו לה' לבחן, לבחן הם ולא לצבור. אמר רבי אשי פסולו בגופו ואי אפשר לברר איסורו. מתנ'י שחטו למולין ולערלים לטהורין ולטמאין כשר. תניא אחרים אומרים הקדים מולים לערלים כשר הקדים ערלים למולים פסול. מפורש בסוף הוריות מאן אחרים ר' מאיר.

מסורת הש"ס

א) לקמן עו: ג) וזכום יא., ג) ס"א שונין ד) ור"ה כה. שנושות יח:י.) ס) מנחות טו:י.) א) [נמדבר טו, א) [שמות יב, ח) [זבחים כג, ט) [דברים טז, י) [ויקרא א, ט) [ז"ל אחר ד"ה שקל, ז) ז"ל דלמא,

»

הגהות הב"ח

א) גב' תלת מלא שמעאלא צימא דשרתא מחלת מלא דכומא וכו': ג) שם תלת ימי הוי קא שקיל ואויל:

»

לעני רש"י

מוט"א. רב אדמה.

»

רבינו הגנאל

ומתבנין אהא דאמרינן כל הואיל אם הוא לחומרא דברי הכל הוא מיהא, הפסח שעברה שנתו שחטו בזמנו ברי"ד לשם פסח וכן השוחט קדשים אחרים לשם פסח ברי"ד פסול ורבי יהושע מבשיר, ואפילו לרבי אליעזר דפסול אינו פוסל אלא השוחט ברי"ד לשם פסח אבל בשאר ימות השנה מבשיר, ואמאי נימא הואיל ובזמנו פסול כך שלא בזמנו פסול דהא לחומרא הוא. ויפקינן בשאני התם דרחמנא אכשריה שנאמר ואמרתם זבח פסח הוא לה' הוא ביומיו. כלומר הפסח הוא שישחט לשם פסח ברי"ד ולאפקי קדשים אחרים לשם פסח דלא, ולא הפסח לשלמים, דבעינן הוא בהיותו יהא לשמו בזמנו דהוא אם ישחט לשם אחרים פסול, שלמים נמי אם ישחט לשם פסח פסולין לשמו, שלא בזמנו, דהוא כשר לשם שלמים, גס שלמים נמי לשם פסח כשרים. נחתי לי מר ספר יוחסיין. פי' אמר לו מדנין ספר דברי הימים, שקל קלא חתוק ביה, נטל אבן וזק עליו, כלומר גגו בו. שאילו, מה בין לשמו ושלא לשמו לאוכליו ושלא לאוכליו, שהשוחט לשמו ושלא לשמו פסול, והשוחט לאוכליו ושלא לאוכליו כשר. אמר ליה לשמו ושלא לשמו פסולו בגופו שהוא פסח ושחטו לשם שלמים שניה הובח עצמו במחשבתו, לאוכליו ושלא לאוכליו לבריא ולחולה אין הובח פסולו בגופו כי הובח בכשרותו עומד. לשמו ושלא לשמו אי אפשר לברר איסורו, כלומר לא יתכן להיודע איזה צד של זבח לשמו כרי איזה צד שלא לשמו כרי שתינת האיסור ותאכל המותר. לאוכליו ושלא לאוכליו אפשר לברר איסוריה החולה אסור והבריא מותר. לשמו ושלא לשמו ישנו בארבע עבודות לאוכליו ושלא לאוכליו אינו אלא בשחיטה. כדאמרן במכסת תכוסו. לשמו ושלא לשמו ישנו בקרבן צבור כביחיד ובין זה ובין זה שלא לשמו פסול. לאוכליו ושלא

מסורת הש"ס

^[א] [זכמים ל' ז"ק עב.] חולין כט: לו. קנה"ג, גר' רש"ל רצה [ורש"ל גורם רבנן], ג) תרומות פי"ג (מ"ח), ד) מנחות טו. י"ח. זכמים ק"י, ט) מנחות עח: א) ע"י מוס' חולין פה. ד"ה ואין דעין וכו' מה שהעניו כתימ' א', י) ע"י מוס' יומא טט. ד"ה אלא אפילו, ח) חולין ג, ט) מנחות טז, א') ז"ל לפני ד"ה ור', ב') שמונת לד', ג) [לקמן מד. א'] ח) [שם] א) [שם], ט) [שמונת לד'], ט) משפטים פרשה כ, פ) ז"ל מחל, ט) וע"י מוס' בי"מ מג: ד"ה המשגב, ק) [וע"י מוס' ערסין ה. ד"ה אדם יודע שאין עך לפחות מנן משג כ"ו], ר) [וע"ע מוס' תמורה ד: ד"ה רצה וכו' בדיושג' ים קרא להכשיר].

סמל מדינת ישראל

הגהות הב"ח

^[א] ירש"י ד"ה וכדנכף כפי"ז דזכמים. יצ"ד דף ל' ע"א:

סמל מדינת ישראל

גילוי הש"ס

בוחני' השוחט את הפסח על החמץ. ע"י שגגת אריה וכתשבות פני ירושע ח"א: סימן י"ג:

סמל מדינת ישראל

מוסף רש"י

אינה לשחיטה אלא בסוף. אין השחיטה קרויה שחיטה אלא כסופה (חולין כט:). אין שחיטה נקראת אלא לבסוף, ונקפא מינה לענין כהמשגב דקדשים חוץ למקומן או חוץ למנן או מחשב שאלה שגמון אינה מחשבה אלא שכן כן חישב כסוף שחיטה (ב"ב ג:). ישנה לשחיטה מחתילה ועד סוף, וכל כמה דחשיב הוה מחשבה (שם). מפגלין בחצי מותר. פילג בקומץ ולא בלגונה, שהקטיר קומץ על מנת לאכול וזת מן השירים חוץ למנן, פיגול (נבחים ק"י). פסול הוא ללא חי' שלא כמנו לשמו (וחולין ג:). שלא לשמו. דשמיין לשם שלמים. חייב. דספק לאחר זמנו קרב שלמים, וזה שנשחט לשלמים וזה כבר הוא (שם). או לזורק. הכהן הורק (מנחות עח: מכת"י).

סמל מדינת ישראל

מוסף תוספות

א. וקשה לר' א"י הכיז אמר אביי בהא ודאי מודה ר' מאיר והא בהדיא בתמורה ב'פ' יציד מערימין (כו.) בנבמרא פליגי ר' מאיר ור' יוסי בחציה עולה ב'פ' השחיטה שלמים. מוס' שאנן. ב. [ו]לא היה בדעתו להוציא בשפתיו יותר, אלא שאלוילי היה ידע שלא יעלה לא"י לא היה [מזכרם]. שם. ג. שלא היה מתכוין לזרם מה שאמר. שם. ד. י"ל. תרי קריא ונתן חד לא תובח על חמץ דם זבחי ב'פ' ואלה הפשפשים ואידך לא תשחט על חמץ דם זבחי ב'פ' כי תשא וצאי' דשנה הכתוב אין הקרבן נוספל בכך וגו'. שם.

וכדרבא. כפ"צ דזכמים א': עדיין היא מחלוקת. גבי תפוס לשון ראשון דאפילגי בה ר' מאיר ור' יוסי בזאומר הרי זו תמורת עולה תמורת שלמים הרי זו תמורת עולה דברי רבי מאיר דתפוס לשון ראשון רבי יוסי אומר דכריו קיימים דלף בגמר דכריו אדם נתפס ואינעיא להו

אמר חליה עולה וחליה שלמים מי מודה בה ר' מאיר או לא מי אמרינן טעמא דרבי מאיר משום דנמלך הוא וכיון דחל שם עולה תו לא פקע אבל כי אמר לחלאין ליכא למימר הכי או דילמא כיון דפשטא ביה קדושת עולה ברישא תו לא חיללא קדושת שלמים ואמר אביי דהא ודאי מודי ר"מ רבא אומר דעדיין היא מחלוקת ארותרביה רבא לאביי מהשוחט את הזבח לאכול כזית כחזן כזית למחר דקא פליג ר' יהודה דארבנן ואמר כ' מאיר תפוס לשון ראשון דקאמר זה הכלל כל שמתחבת זמן קדמה למחשבת מקום פיגול וחיובין עליו כרת לא שגא בעבודה אחת ולא שגא בשתי עבודות שחשב בעבודה שניה מחשבת פסול בחר מחשבת פיגול לא מפקע ליה מיד פיגול דתפוס לשון ראשון ורבנן סברי אף בגמר דכריו הוא נתפס והוא לא בחדא עבודה עירוב מחשבות ולא קרב המתיר כמזויות ואנן בעינן דלא ליהוי ביה פסול אחרינא דהרלאה כתיב ביה אלמא מאן דאית ליה תפוס לשון ראשון אפילו לחלאין אית ליה דהא זיתי טובא יש צוצה ופליג ר' יהודה ואמר ליה אביי מי סברת אינה לשחיטה אלא לבסוף וחדא מחשבה היא ישנה לשחיטה מתחלה ועד סוף וכוון דאמר סימן ראשון חוץ לזמנו ושני חוץ למקומו ור"מ סבר מפגלין בסימן אחד מכלל דרבא דלותביה מנאם וע"כ אליבא דר' מאיר ור' יהודה דאינה לשחיטה אלא לבסוף וכולה מחשבה כסוף שחיטה הואי והוא ליה חדא מחשבה ונמלך ליכא למימר דהא בשני זיתים חישב ואפילו הכי פליג. והיינו דאמרינן הכא לימא קסברי

אחרים אינה לשחיטה אלא לבסוף וכל מחשבת שחיטה לא מהניא אלא אם כן חישב בעיה וכדרבא דאמר התם עדיין היא מחלוקת בזאומר לחלאין וע"כ אית ליה לרבי מאיר אינה לשחיטה אלא לבסוף ואחרים היינו ר"מ הילכך בגמר שחיטה אין שהות לומר שני דברים והיכא דהקדים מולין לערלים כסוף שחיטה מולין חיילי כולה הקדים ערלים למולין ערלים חיילי כולה והוא ליה כולה ערלה ופסלה: **והכא במאי עסקינן**. דקתני הקדים ערלים למולין פסול כגון שגמר בלבוז להוציא מולין אחר ערלים ולומר לערלים ולמולין. כל מחשבה דקדשים מוציא בפיו הוא: **לא בעינן פיו ולבו שוין**. והלך אחר פיו ואיכא כולה ערלה ואע"פ שלא היה בלבוז אלא למקמה: **שאינו נכנס לוה**. לאיש הזה: **לא אחר כלום**. וקמם משהה היא ור"מ היא: **סימן שני אף לערלים** גרסינן.

בסימן ראשון לא היה דעתו אלא למה שהוציא בפיו ובסימן שני היה מוסיק על מחשבתו הילכך כי הקדים ערלים למולין נגמר סימן ראשון בערלים: **ור' מאיר לטעמיה דאמר**. במנחות מפגלין בחצי מתיר דתנא׳ פיגול בקומץ ולא בלגונה בלגונה ולא בקומץ כלומר חישב בהקטרת האחד על מנת לאכול מן השיריים למחר ר"מ אומר פיגול וחכ"א אין זו כרת עד שיפגל בכל המתיר: **יש פיגול**. במחשבת חצי מתיר והאי

חצי מתיר הוא דשחיטה בשני הסימנין היא: **פסיעי**. מעורדין: **בתרני'** **השוחט את הפסח על החמץ עובר בלא עשה**. דלא תשחט על חמץ וגו' א: **אף הסמיד**. של גל הערבים דערב הפסח ששחטו על החמץ וטעמא יליף בגמ' ב' **ר"ש אומר הפסח צי"ד**. ששחטו על החמץ: **לשמן חייב** משום לא תשחט על חמץ דפסח כשר הוא ושחיטה ראויה היא (ושמה שחיטה): **ושלא לשמו פטור**. דפסול הוא ושחיטה שאינה ראויה לאו שמה שחיטה. והכי אית ליה לר"ש בכל דוכתי בציסוי הדם (חולין דף פה). ובארתו ואת בנו (שם פא'): ובתשלומי ארבעה וחמשה (צ"ק דף עג:). **ושאר כל הזבחים**. ששחטן צי"ד לאחר חלות על החמץ צין לשמן ושלא לשמן ואע"ג שכשירין הן דתתנן (זכמים דף ג). כל הזבחים שנזבחו שלא לשמן כשירין: **פטור**. כדמפרש בגמ' ב' בעידנא דמחייב אפסח לא מיחייב אשאר זכמים: **ובמועד**. בתוך הפסח אם לשמו שחטו לפסח על החמץ פטור מלא תשחט דפסח שלא בזמנו לשמו פסול והוא לא שחיטה שאינה ראויה: **שלא לשמו**. אלא לשם שלמים: **חייב**. דלהכי קאי והוא לא שחיטה ראויה וחייב משום כשירין הן ובגמ' מפרש דקרא אשאר זכמים נמי אזכר: **חוץ מן ההטאת ששחט שלא לשמה**. דפסולה היא דתתנן צוזכמים (שם) חוץ מן הפסח וההטאת וטעמא משום דכתיב בשחיטה חטאת היא מוטעא היא ולא הנשחטת שלא לשמה: **גב' עד שיהא החמץ לשוחט כו'**. ואע"ג דכתיב על חמץ סתמא אם היה חמץ לאחד שאינו מצני חצורה ואפילו ישנו עמו בעזרה ואלו השוחטין פסקהין רואין אותו והתרו בהן אין עוברין כדמפרש לקמיה [ע"צ מדכתיב לא תשחט ולא יליקו] כל שישנו בהלנה ישנו בשחיטה ואם שני לא' מהן כולן עוברין: **לזורק**. הדם דוריקה נמי איתרביא במכילתאש' מדם זכחיקף:

תמיד נשחט פרק חמישי פסחים

סג.

לימא קסברי אחרים אינה לשחיטה אלא לבסוף וכדרבא וכו'. כפ' שני דזכמים ד' ג). פליגי אביי ורבא אליבא דר"מ דאביי אמר בלחזו' מודה ר' מאיר ורבא אמר עדיין היא מחלוקת והתם נמי סבר ר' מאיר תפוס לשון ראשון ולחלות מפרש בקוטרסם חליה תמורת עולה וחליה תמורת שלמים א

וגרסא כפירוש ר"ח דמפרש לחלות לחצי היום יחולו שניהם וקאמר אביי דהתם מודה ר"מ כיון דבשעת אמירה אינם חלים ולחצי היום יחולו שניהם ורבא סבר דאפילו התם פליג רבי מאיר כמו בשחיטה דאינה אלא לבסוף דאין כאן אלא משהו אחד לחול לשניהם ולר' מאיר חיל קמא ולהכי לערלים ולמולים ערלים חיילי דאמרינן תפוס לשון ראשון אבל אי ישנה לשחיטה מתחלה ועד סוף כיון שיש שהות לשניהם לחול חיילי תרומיהו ולא אמרינן תפוס לשון ראשון אלא דוקא אי אמרינן אינה לשחיטה אלא לבסוף דאין להם שהות לחול לשניהם כלפינו ולא דמי לתמורת עולה ותמורת שלמים דיותר אמרינן תפוס לשון ראשון כי לא אמר לחלות שיש לשניהם שהות לחול מכי אמר לחלות דהתם כיון דאמר תמורת עולה ואפילו חליה פשטה בכולה ותו לא מצי חייל תמורת שלמים אבל מולים וערלים כי אמרי ישנה לשחיטה כו' הואיל ויכולים לחול זה אחר זה חיילי תרומיהו אף על גב דסבירא ליה דעלמא תפוס לשון ראשון: **ולא הספיק לומר למולים** כו'. תימנה לרשב"א א"כ מאי אריא דקתני הקדים מולים לערלים אפילו הקדים ערלים כשר אם הספיק לומר למולים קודם גמר שחיטה:

רבי מאיר סבר לא בעינן פיו ולבו שוין. מכלן מדקדק ר"י דהא דקרי בכל דוכתי פ' פיגול פסול מחשבה לאו דוקא דאינו פיגול עד שיוציא בשפתיו דאי במחשבה חליא מילתא בשלא הספיק לומר למולים אמאי פסול לר' מאיר הלא גמר בלבו נמי

לומר למולים: **המתכוין לומר תרומה כו'**. אפילו אי דברים שכלל לא הוו דברים גבי ההוא דזצין לניכס' אדעתא למיסק לארץ ישראל ובעידנא דזצין לא אמר (קדושין דף מט:). אם חלינו טועיה דציצורו^[א] אבל הכא דברים שכלל הם ומה שהוציא בשפתיו אינו כלום לפי שטעה דציצורו^[א]: **וסי'מן שני אף לעררים דפתיבי מוצין וכו'**. וא"ת א"כ אמאי קאמר הקדים מולין אפילו לא הקדים נמי אלא ששחט סימן ראשון למולים ולערלים וכן שני ואומר ר"י דקמ"ל דאפילו לא פירש אף לערלים אלא ששחט שני לערלים סתמא כיון ששחט סימן ראשון למולים מסתמא אף לערלים קאמר וכן כסיפא דקתני ערלים למולים פסול אפילו הקדים מולין פסול אם פירש שני לערלים דוקא אלא הא קמ"ל דאע"פ ששחט סימן ראשון לערלים סתם לא אמרינן כיון ששחט סימן שני למולים גלי אדעתיה דבסימן ראשון אף לערלים קאמר וכשר: **השוחט פסח ע"י החמץ עובר בלא תעשה**. אומר ריב"ז דהפסח כשר דהא לא שנה עליו הכתוב לעכב^[א] ובתוספתא דמכילתאן (פ"ד) תניא כהדיא השוחט את הפסח על החמץ צי"ד עובר בלא תעשה והפסח עזמו כשר ויוצא זו ידי חובתו בפסח: **או**

השוחט את הפסח על החמץ עובר בלא עשה. דלא תשחט על חמץ ר"ש אומר הפסח צי"ד. ששחטו על החמץ: **לשמן חייב** משום לא תשחט על חמץ דפסח כשר הוא ושחיטה ראויה היא (ושמה שחיטה): **ושלא לשמו פטור**. דפסול הוא ושחיטה שאינה ראויה לאו שמה שחיטה. והכי אית ליה לר"ש בכל דוכתי בציסוי הדם (חולין דף פה). ובארתו ואת בנו (שם פא'): ובתשלומי ארבעה וחמשה (צ"ק דף עג:). **ושאר כל הזבחים**. ששחטן צי"ד לאחר חלות על החמץ צין לשמן ושלא לשמן ואע"ג שכשירין הן דתתנן (זכמים דף ג). כל הזבחים שנזבחו שלא לשמן כשירין: **פטור**. כדמפרש בגמ' ב' בעידנא דמחייב אפסח לא מיחייב אשאר זכמים: **ובמועד**. בתוך הפסח אם לשמו שחטו לפסח על החמץ פטור מלא תשחט דפסח שלא בזמנו לשמו פסול והוא לא שחיטה שאינה ראויה: **שלא לשמו**. אלא לשם שלמים: **חייב**. דלהכי קאי והוא לא שחיטה ראויה וחייב משום כשירין הן ובגמ' מפרש דקרא אשאר זכמים נמי אזכר: **חוץ מן ההטאת ששחט שלא לשמה**. דפסולה היא דתתנן צוזכמים (שם) חוץ מן הפסח וההטאת וטעמא משום דכתיב בשחיטה חטאת היא מוטעא היא ולא הנשחטת שלא לשמה: **גב' עד שיהא החמץ לשוחט כו'**. ואע"ג דכתיב על חמץ סתמא אם היה חמץ לאחד שאינו מצני חצורה ואפילו ישנו עמו בעזרה ואלו השוחטין פסקהין רואין אותו והתרו בהן אין עוברין כדמפרש לקמיה [ע"צ מדכתיב לא תשחט ולא יליקו] כל שישנו בהלנה ישנו בשחיטה ואם שני לא' מהן כולן עוברין: **לזורק**. הדם דוריקה נמי איתרביא במכילתאש' מדם זכחיקף:

סמל מדינת ישראל

בקומץ רבי מאיר אומר פיגול וחכמים אומרים אין בו כרת עד שיפגל בכל המתיר, ורבנן כיון דפתיכי מולין בהאי שחיטה אין מפגלין בחצי מתיר. וקו"מל דבמפגלין בחצי מתיר שלמי אין מחשבת אוכלין בזריקה מדרבא בשם ר' יוחנן שחטו לאוכליו לזרוק דמו שלא לאוכליו כשר. נעשה משעה ראשונה כמי ששחטו לאוכליו ושלא לאוכליו. רבי שמלאי אתא לגבי רבי יוחנן אמר ליה אלפיני הגדה, אמר ליה מסורת בדינו מאבותינו שלא ללמד הגדה לא לבבליים ולא לבני דרום שהן גסי הרוח ומיעיטי התורה, ואתה נהרדעי ודר בדרום, ועוד מעט קטן. **בתנאי'** השוחט את הפסח על החמץ עובר בלא תעשה שנאמר לא תובח על חמץ דם זבחי. [לא תשחט על חמץ דם זבחי]. רבי יהודה אומר אף התמיד מוכתיב ובחי. רבי שמעון אומר הפסח בארבעה עשר לשם פסח חייב, שלא לשמו כיון שנפסל אינו עובר עליו משום שוחט על חמץ דשחיטתו לאו שחיטה היא וכן שאר דבריו זה כללם. אמר רבי שמעון בן לקיש לעולם אינו חייב עד שיהא חמץ לשוחט או לזורק,

עין משפט ונר מצוה

א [מיי' פ"א מהל' פסולי המוקדשין הל' יז ופ"ד מהל' שחיטה הל' יג].
ב **ב** מיי' פ"ד מהל' תרומות הל' טז טו"ש"ע י"ד סימן שלא סעיף מה:
ב **ב** ג מיי' פ"ב מהל' שיעוטה הל' י"א סמג ללחין נמא טו"ש"ע י"ד סימן יד סעיף א':
ל **ד** מיי' פט"ז מסלכות פסולי מוקדשין הל' ח:
לא ה מיי' פ"א מהל' ק"פ הל' ה:

סמל מדינת ישראל

רבינו הגנאל

נימא קסברי אחרים אינה לשחיטה אלא לבסוף, וכו' אמר הירני שוחט למולין ולערלים אסוף שחיטה קא מכזון דאמר הירני שוחט, ואינה לשחיטה אלא לבסוף ובסוף שחיטה חלו נמולים, ולא אשתירי ורוחא לערלין למיחל, לפיכך הפסח הואא כשר. וכדרבא דאמר עדיין היא מחלוקת. ועיקר דהא שמעתא דרבא בשמיטת קדשים פ"ב דתנן הרי זו תמורת עולה תמורת שלמים הרי זו תמורת עולה דברי ר' מאיר, ר' יוסי אמר אם לכך נתכוון וכו', איבעיא להו הרי זו תמורת עולה תמורת שלמים הרי זו תמורת עולה דברי ר' מאיר, מי דביון דאית ליה ורוחא מהשתא ועד לחצות חיילין תרומיהו, או דלמא בהא נמי פליג רבי מאיר משום דלאימת חיילא לכי מטיא חצות, הא בההויא שעתא חיילא לה תמורת עולה ולית לה לתמורת שלמים ורוחא למיחל. אמר אביי היא היא, רבא אמר ורוחא נמי פליג ר' מאיר משום דלאימת חיילא לכי מטיא חצות, ההיא עת חזקה, הא בההויא שעתא חיילא לה תמורת עולה ולית ליה לתמורת שלמים ורוחא למיחל. אמר רבא רבא לעולם קסברי אחרים ישנה לשחיטה מתחלה ועד סוף ובגמרא בלבוז למולין ולערלים והוציא בפיו לערלים, דלא הספיק לומר להוציא עד שנגמרה השחיטה לערלים. דרבי מאיר סבר לא בעינן פיו ולבו שוין, אלא כיון שרוציא בפיו ערלים לא חיישינן במה שהיה בלבו, הילכך פסול. ורבנן סברי בעינן פיו ולבו שוין. ואמר סמיא דרבי מאיר, דהא סתמא היא וקיימא לן סתם מתני' רבי מאיר. ופירקי אביי רישא כגון ששחט סימן ראשון למולין וסימן שני לערלים דפתיכי למולין בכולה שחיטה. סיפא דאמר סימן ראשון לערלים וסימן שני למולין ורבי מאיר לטעמיה דאמר מפגלין בחצי מתיר. וכיון ששני הסימנים מותרין הדות, אם פילג באחד מהן שהוא חצי המתיר הרי זה פגול, כדתנן פילג בקומץ ולא בלבונה בלבונה ולא

א [מיי' פ"א מהל' פסולי המוקדשין הל' יז ופ"ד מהל' שחיטה הל' יג].
ב **ב** מיי' פ"ד מהל' תרומות הל' טז טו"ש"ע י"ד סימן שלא סעיף מה:
ב **ב** ג מיי' פ"ב מהל' שיעוטה הל' י"א סמג ללחין נמא טו"ש"ע י"ד סימן יד סעיף א':
ל **ד** מיי' פט"ז מסלכות פסולי מוקדשין הל' ח:
לא ה מיי' פ"א מהל' ק"פ הל' ה:

סמל מדינת ישראל

סמל מדינת ישראל

סמל מדינת ישראל

סמל מדינת ישראל

סמל מדינת ישראל

סמל מדינת ישראל

סמל מדינת ישראל

סמל מדינת ישראל

סמל מדינת ישראל

סמל מדינת ישראל

סמל מדינת ישראל